

altsaa i alt en Tilvækst af 90 000 Lodder, af hvilke jo mange kan deles, saaledes at enhver Familie i Landet nok kan faa sin Lotteriseddel, forekommer det os at være tilstrækkeligt, saa at vi ikke ved Siden deraf behøver at have et andet Lotteri, som ikke er et Statslotteri. — Hermed skal jeg anbefale Lovforslaget.

Schovelin: For mit eget personlige Vedkommende har jeg ingen Sans eller Passion for noget Spil, hvori der er den fjerneste Hasardchance. Selv de Kortspil, i hvilke de Chancer, som den lunefulde Lykkens Gudinde kaster i de forskellige Spilleres Skød, i nogen Maade kan modificeres ved Dygtighed og Færdighed fra Spillerens Side, f. Eks. Bridge, spiller jeg kun med aandløse Mennesker, med hvem man ikke kan føre en fornuftig Samtale. Man vil derfor forstaa, at jeg ikke har nogen Sympati med Folk, som spiller i Klasselotteriet, ej heller for nogen Udvidelse af Klasselotteriet i og for sig. Jeg kan altsaa særdeles vel sætte mig ind i den Tankegang, som ofte har faaet Udtryk her i Rigsdagen ved tidligere Behandlinger af beslægtede Emner: at det kan være tvivlsomt, hvorvidt Staten overhovedet burde befatte sig med at udnytte Hasardspil. Men paa den anden Side kan jeg ogsaa vel sætte mig ind i, at der er Tilværelser, og det er maaske netop de mest nøgtern førte Tilværelser, hvori det at spille i Klasselotteriet er at have dog et lille Vindue aabent ud til Eventyrets Rige, den store Lykkechance, den uventede Rigdom, og jeg kan ganske underskrive den Bemærkning, der faldt nede i det andet Ting fra den højtærede Finansministers Side, at i alt Fald maa man dog sige, at Klasselotteriet som Hasardspil betragtet er overordentlig tamt. Som Indtægtskilde tiltaler det mig. Det er en indirekte Skat, der netop har det Væsenmærke, som de indirekte Skatter saa at sige altid har, nemlig at det beror paa vedkommende selv, om han vil være med til at svare Staten denne Skat eller ikke; vil han ikke være med dertil, kan han holde sig borte fra Lotteriet.

Jeg for mit Vedkommende kan derfor ligesom det ærede 3die Medlem for 6te Kreds (Jensen-Grimsbjerg) anbefale Lovforslaget, og ikke mindst, fordi der derigennem endelig vil opnaas, at Kollektørerne, og da særlig de smaa, faar et dog nogenlunde anstændigt Vederlag. Det blev træffende sagt i det andet Ting, at deres økonomiske Tilværelse qua Kollektører i mange Tilfælde havde været ligefrem *kummerlig*. Altsaa, baade som en indirekte Skattelov, og fordi

Kollektørernes kummerlige Lod derigennem i nogen Maade forbedres, kan vi give dette Lovforslag vor Tilslutning.

De Bemærkninger, der faldt fra den ærede foregaaende Taler, giver mig imidlertid Anledning til udtrykkelig paa Forhaand at sige, at jeg — og det gælder hele min Gruppe — ikke kan tiltræde nogen Hensetting til den højtærede Finansminister end sige stille nogen Betingelse om, at Koloniallotteriet ophæves. I sin Argumentation for, at Koloniallotteriet skulde forsvinde, kom det ærede 13de tingvalgte Medlem (Martin Olsen) ind paa en Flerhed af Emner og bevægede sig saa at sige paa alle Kulturens Omraader lige fra Kirkebøn til Børsjobberi. Han havde endogsaa gjort sig den Ulejlighed at samle adskillige *Blometer* sammen, og det glædede mig at høre — det er sikkert den eneste Gang, jeg hører *Blometer* i det ærede Medlems Tale. Jeg forstaaer derimod ikke, at han er saa forbitret over, at Koloniallotteriet arbejder efter tysk Mønster. Jeg ved egentlig ikke andet end, at Socialdemokraterne herhjemme stadig arbejder efter tysk Mønster, det kan vel derfor heller ikke bebrejdes andre. *Reklame* er vel heller ikke noget, der er Socialdemokratiet saa fjernt. Jeg synes, at alt, hvad der sker her i Landet, og som paa nogen som helst Maade er godt, søger man altid reklamemæssigt fra Socialdemokratiets Side at tilegne dette Parti. — Saa kommer vi til de virkelige Argumenter. Et saadant skulde det, hvis det var rigtigt, være, at Koloniallotteriet udøvede Konkurrence overfor Statens Klasselotteri. Det tillader jeg mig imidlertid at betvivle. Dets Lodder har en højere Pris, og det er sikkert en helt anden Slags Mennesker, der søger til det. Koloniallotteriet har jo siden sin Oprettelse svaret Statskassen 6—7 Mill. Kr., og det er vanskeligt at se, hvorfor Staten i saadanne Tider som de nuværende skulde give Slip paa denne sikre Indtægt, saa meget mere som man ikke maa være helt blind for Muligheden af, at Merindtægten af Klasselotteriet kan vise sig at blive problematisk. Nu udvides det altsaa stærkt, Seddelprisen forhøjes, Stempelprisen ligeledes. Alt dette kan give Tilbageslag. Desuden maa vi erindre, at en meget stor Del af dem, der spiller i det danske Klasselotteri, er Svenskere, man regner med omtrent en Trediedel. Vi kan derfor vente os en Konkurrence, som er af virkelig Betydning, hvis man i Sverige skulde skride til i en nær Fremtid at oprette et svensk Statslotteri. Hvis den højtærede Finansminister havde nogle Oplysninger herom,